

KERRY DREWERY

CELULA 7

Prolog

În capul meu se aud două sunete.

Bubuitura armei în liniștea mormântală de afară.

Și propria voce interioară, care îmi strigă „Pleacă!“

Amândouă răsună tare.

Simt o presiune puternică în piept. Căldură. Ca atunci când mă plimb nervoasă noaptea, prin întuneric, sau când aud bătăi în ușă, atunci când sunt singură acasă. Simt nodul ăla ciudat în stomac.

Sunt amețită, dar respir. Sunt conștientă. În viață.

„Ce am făcut?“

Cuvintele astea se tot repetă în mintea mea.

Mereu, mereu, mereu.

Întunericul e copleșitor.

Respirația mea scrâșnește prin el; inima îmi bate să-mi iasă din piept.

Aud o sirenă în depărtare; abia văd farurile.

„Ai putea să fugi“, îmi spun.

– N-are sens, răspund cu voce tare. Asta e o oportunitate să fac ceva. Să schimb lucrurile. Trebuie!

Sirena se aude acum mai tare, iar farurile sunt mai strălucitoare.

Mașina se întoarce, învăluindu-mă în spuma albă a farurilor. Ridic mâna în care țin pistolul și-mi feresc ochii. Lumini albastre îmi joacă pe piele.

Pornite, oprite, pornite, oprite, pornite...

Și sclipesc pe cadavrul de la picioarele mele. Pun în evidență sângele care se revarsă din el.

„Ce am făcut?”

Același ecou în mintea mea.

– Ce a trebuit să faci tu, îi spun. Era singura opțiune. Singura șansă.

Lumina farurilor se diminuează. Oameni în uniforme închise la culoare coboară din mașini vorbind, dând ordine. Eu nu ascult.

Las pistolul să cadă și-mi duc mâinile la ceafă.

– Eu am făcut-o! strig. Eu l-am împușcat! L-am ucis pe Jackson Paige.

Nu pot să spun ce mi-au răspuns. Mă privesc plini de dezgust, iar cătușele pe care mi le pun sunt reci ca inimile lor.

Ei trăiesc în balonul de săpun al bulevardelor și al orașului, lasă luciul să se reflecte și nu se întreabă ce se-ntâmplă afară.

Voi muri peste șapte zile pentru că trebuie, dar, după aceea, baloanele lor de săpun se vor sparge și toată lumea va afla adevărul.

CELULA 1

Știri

– Știrea de ultimă oră din această dimineață este asasinarea șocantă a cunoscutului Jackson Paige, cel care a câștigat inimile națiunii cu aparițiile în emisiunile TV și neobosita muncă de caritate. Paige a fost împușcat la doar câțiva metri de locul în care mă aflu, pe strada Crocus, în zona orașului cunoscută ca High Rises. În mod ciudat, vinovata, care a rămas la locul faptei după ce l-a împușcat, și-a recunoscut deja vina și a fost identificată de poliție ca Martha Honeydew, în vârstă de șaisprezece ani.

Ea a fost arestată și, conform legii *Șapte Zile ale Justiției*, a fost închisă în această dimineață în Celula 1 pentru condamnării la moarte.

Acesta va fi un caz deosebit de important. Honeydew, la șaisprezece ani, este prima adolescentă care va fi condamnată la moarte și prima care va fi judecată prin sistemul unic al țării noastre, *Voturi pentru toți*, cea mai democratică formă de justiție din lume, în care voi, spectatorii, decideți soarta acuzatului.

Respect pentru oameni și cărți

Cu siguranță, vom urmări cu atenție ceea ce, foarte probabil, vor fi ultimele șapte zile din viața ei. Puteți fi la curent cu evoluția situației urmărind atât portalurile noastre obișnuite de știri, cât și canalul nostru TV, care transmite, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, *Ochi pentru ochi*. În emisiunea noastră *Moartea este Justiție* – difuzată în fiecare seară, de la ora 18.30 – se vor analiza detaliile acestei crime cu adevărat îngrozitoare și viața acuzatei, încercând să se afle ce ar fi putut să o determine să ajungă un asasin cu sânge rece.

Bunăvoința ei de a-și recunoaște crima i-a rezervat probabil deja un loc pe scaunul electric, chiar dacă publicul are șapte zile la dispoziție în care trebuie să voteze, iar rezultatele să fie verificate și prezentate oficial. Dumneavoastră, cei care urmăriți programul nostru, nu pierdeți șansa de a vota în cadrul acestui caz istoric!

Sunt Joshua Decker și închei transmisiunea, dând legătura înapoi, în studio, Kristinei.

Consiliere

Martha stă în penumbră la o masă așezată în mijlocul unei camere. Părul ei lung i-a fost ras, iar hainele i-au fost înlocuite cu o salopetă albă.

Se uită la perete, urmărind minutarul ceasului supra-dimensionat, care ticăie zgomotos spre 9.05. Apoi, umflându-și obrații și oftând adânc, se întoarce și se uită pe fereastra cu gratii. Undeva, nu foarte departe, o vrabie stă cocoțată într-un copac, lângă frunzele care devin portocalii și roșii în bătaia vântului. Vrabia deschide ciocul și îl închide din nou; Martha știe cum ar trebui să sune, dar nu îi aude cântecul.

Lațurile din jurul încheieturilor mâinilor și gleznelor zornăie când se mișcă pe scaun. Își întoarce privirea de la vrabia mută și se uită la femeia de vârstă mijlocie cu păr blond și ochi albaștri care stă în fața ei.

– Ți-a spus gardianul cine sunt? vorbește femeia cu o voce caldă, în răcoarea camerei.

Martha încuviințează.

– Numele meu este Eve Stanton. Sunt avocatul tău din oficiu.

– N-am nevoie de avocat.

– S-ar putea să ai nevoie de cineva cu care să vorbești cu cât se apropie...

Femeia se oprește. Martha își împreunează mâinile, atingându-și degetele cu unghii roase în timp ce caută cuvântul potrivit.

– ...execuția mea?

Îi aruncă o privire urâtă lui Eve când termină propoziția.

– Știu că am să mor, spune ea. Sunt vinovată. L-am ucis.

O licărire stranie pâlpâie în privirea lui Eve și se uită în altă parte.

– Așa spui tu, mormăie ea.

– De ce aș minți?

– Exact. De ce ar minți cineva în legătură cu un asemenea lucru?

– Mda.

Amândouă tac.

Ceasul își continuă ticăitul monoton.

Vrabia zboară din copac.

– De ce am un avocat? întreabă Martha. Pentru că sunt o adolescentă?

– Nu, răspunde Eve. Toți prizonierii au.

– De ce?

Eve își împreunează degetele.

– Unii oameni nu sunt de acord cu pedeapsa cu moartea, mai ales când e vorba de adolescenți. Faptul că ai un avocat este... o *concesie* făcută lor. Ceva spre care guvernul poate arăta și spune „Da, dar uitați-vă la fapta bună pe care o facem“, spune Eve zâmbind cu buzele lipite. E un licăr de umanitate pe care unii cred că l-am pierdut.

– Umanitate? Asta am pierdut? zice Martha, trecându-și degetele prin părul tuns scurt. Tu ce crezi?

Eve se uită la chipul tensionat al fetei și la îngrijorarea care i se citește în priviri; nimic nu se potrivește cu vorbele pe care le spune și cu atitudinea pe care o manifestă.

- Nu contează ce cred eu, răspunde ea. Asta este legea.
- Care? Ochi pentru ochi? întreabă Martha.
- Nu ești de acord cu ea?
- Tu ești? îi răspunde Martha.

Eve zâmbește crispat.

- Eu te-am întrebat prima.
- Și ce dacă? Oricum nu contează ce cred, nu-i așa? Spune-mi tu! Ești de acord ca oamenii să voteze pentru viața sau moartea altora? Fără tribunale. Fără martori. Fără dovezi... jurați... fără nimic.

- Dar faptul că toți spectatorii au drept de vot nu înseamnă că toți sunt jurați? Că ei influențează rezultatul?

Martha își dă ochii peste cap.

- Mereu răspunzi la o întrebare cu o alta?

Eve tace.

- Ești exact ca toți ceilalți din City, spune Martha uitându-se în altă parte. Și ca oamenii care locuiesc pe bulevardele din jurul lui. Nu, ești chiar mai rea, fiindcă tu crezi că faci o treabă valoroasă, când de fapt nu e așa. În orice caz, legile se pot schimba, nu-i așa?

- Eu nu locuiesc în City sau pe bulevard. Adică, nu chiar acolo. De fapt, locuiesc pe la periferie.

- Mda, ei bine, este același lucru. Nu ești din Rises, nu-i așa?

- Nu.

- Așa cum am spus. Ești ca restul.

Martha își întinde picioarele atât cât îi permit lanțurile și își încrucișează brațele pe piept.

- Cât de des am să te văd? întreabă ea.
- În fiecare zi, răspunde Eve. Mai puțin în a șaptea zi.
- În a șaptea zi? Ultima mea zi?
- Probabil ultima ta zi.
- Și am voie să primesc vizitatori?
- Nu, răspunde ea.
- Cum? Niciunul?

Eve confirmă din cap.

Afară, vrabia aterizează din nou în copac, cu un viermișor în cioc. Martha o privește, apoi se apleacă în față.

- Dar un mesaj? șoptește ea. Poți să trimiți un mesaj pentru mine?

- Nu pot face asta, răspunde Eve. Îmi pare rău!

- Dar nu va ști nimeni, insistă Martha uitându-se prin încăpere. Nu sunt camere aici. Nimeni nu va vedea.

- Nu pot...

Afară, vântul suflă printre crengile copacului, făcându-le să se izbească de geam în timp ce vrabia se leagănă pe o ramură.

- Pentru cine? întreabă Eve.

- De ce îți pasă? Tocmai mi-ai spus că nu o vei face.

- Mama ta este...

- Mi-ai citit dosarul?

Lanțurile de la încheieturile mâinilor Marthei zăngănesc unul de celălalt când atinge ușor dosarul de pe masă.

- Atunci, știi că mama nu mai trăiește.

Eve se lasă încet pe spate și respiră adânc.

- Știu că mama ta este moartă, răspunde ea cu blândețe, și îmi pare rău pentru asta. Urma să spun că, de vreme ce mama ta nu mai este printre noi, iar tatăl tău a

Respect pentru oameni și cărți

fugit înainte de a te naște, pentru cine ar fi mesajul? Cui i-l vei scrie?

– Am prieteni.

– Ai? spune ea luând dosarul de pe masă și deschizându-l. Pentru că aici scrie și citez – „La școală, Martha nu era un copil sociabil. Se chinuia să-și facă prieteni, se izola și nu făcea niciun efort să se alăture colegilor“.

– Asta spun profesorii. Nu m-au plăcut niciodată. Eve ridică un deget...

– „...deși era o tânără foarte inteligentă și, dacă și-ar fi dat silința, ar fi avut posibilitatea să ajungă departe.“

– „Dacă și-ar fi dat silința?“ pufnește Martha zeflemitor. Este un altfel de a spune „dacă ar fi făcut-o pe deșteapta“?

– Nu, cred că este un alt mod de a spune „dacă ar fi avut ocazia“.

Amândouă se privesc lung.

Ceasul ticăie.

Crengile copacului zgârie fereastra.

– A trebuit să abandonez școala, șoptește Martha. Ca să plătesc chiria, știi?

Eve dă din cap.

– Dacă nu puteam plăti... dacă ar fi început să pună întrebări... nu aș fi vrut să fiu...

Aerul îi umflă pieptul când inspiră.

– Autoritățile nu știau că ești orfană pentru că plăteai chiria la timp?

– Presupun că da. Altfel, mi-ar fi luat apartamentul și m-ar fi obligat să locuiesc în vreo instituție de îngrijire, cu toți copiii ăia. Nu am putut...

Martha își freacă ochii cu mâinile și se întoarce într-o parte.

Eve împinge cutia cu șervețele spre ea.

– Înteleg, spune ea.

Martha privește înapoi cu lacrimi în ochi. Suspină zgomotos și dă jos de pe masă cutia cu șervețele.

– Prostii, îi zice. Poți încerca, dar n-o să reușești!

Minutele trec în liniște.

Cutia rămâne pe podea.

– Am avut pe cineva apropiat, șoptește Martha. O persoană bună.

– Cum o cheamă?

Martha se uită la Eve.

– Cum îl cheamă, răspunde ea suspinând. A fost un el, un băiat.

– Cum îl cheamă? întreabă Eve.

Martha se întoarce din nou spre Eve.

– Este confidențial? șoptește ea. Ca la doctor?

Eve dă din cap.

– Bineînțeles.

– Dacă îți spun ceva, nu ai să anunți presa sau pe cei care fac emisiunea *Moartea este Justiție*?

– Nu, șoptește Eve.

– Nu ai să-l notezi?

– Nu, răspunde ea. Promit!

Martha se apleacă peste masă un pic mai mult și înghite cu greutate.

– El... L-am cunoscut... după ce mama a fost ucisă... el...

Ușa metalică din spatele lor se deschide și se izbește de perete.

Martha se întoarce. Un gardian intră cu burta clătînându-i-se peste pantalonii uniforme și cu nasturii